

1. PEATÜKK

„Näeme hiljem.“ Poetasin Joshi huultele kiire suudluse ja me vahetasime paljuütleva naeratuse. Ta tõmbas mind teiseks, pikemaks suudluseks enda vastu; mehe käed pugesis mu jakihõlmade vahelt sisse, libisesid tagumikuni ja hakkasid kleidisaba ülespoole nihutama.

„Kindel, et sa ei taha pisut kauemaks jääda?“ Ta kähe hääل kandis endas läbinähtavat vihjet.

„Ei. Ma ei saa. Sa jääd hiljaks.“ Heitsin pilgu üle õla. „Pealegi võib Dan iga hetk sisse vajuda.“ Tema korterikaaslasel oli labori retriiveri kubemenuuskimiskombega sarnane eksimatu oskus sekkuda kõige ebasobivamal hetkel. Minu korterinaaber Connie oli oluliselt paremate diplomaadivõimeteга, tegelikult oli ta lausa osav suhtleja.

Ta laskis mind lahti ja võttis vastu kõögiletti naaldudes kätte hommikuhelveste kausi, süües laisalt, nagu poleks tal kuskile kiirelt.

„Näeme hiljem.“ Ta pilgutas silma.

Võtsin sülearvutikoti näppu ja sulgesin tema maja välisukse, mis oli minu omast kaugelt kenam, ja kiirustasin mööda tänavat metroojaama, korrates mõttes üle kõike seda, mis mul oli vaja sel päeval teha.

Kuigi olin juba kaks aastat sujuvalt tööle kulgenud, mis siis et higises, umbses ja ülerahvastatud vagunis, kaaslaseks viivitustest ja

seisakutest põhjustatud alaline tusk, sõitsin oma peatusest mööda. Esimest korda. Selline apsakas oleks pidanud märk olema. Londonis tuleb kogu aeg rattal püsida. Kontrollida e-kirju, sõnumeid, ühismeedia löimesid – see on lõputu. Mina sõitsin oma peatusest mööda, kuna olin liigselt süvenenud mõtlemisse „milline täielik jama“, lugedes üle kellegi õla artiklit mingi järjekordse elustiilnarruse kohta. *Hygge*. Mu korterikaaslane Connie oli eelmisel õhtul selle kohta midagi pobisenud, mingite raamatutega vehkinud ja armetus katses meie viletsale korterile kodust välimust anda iga nurga peal küünlaid süüdanud. Minu meelest ei saanud paar küünalt mingi valemiga kompenseerida meie korteriperemehe jõledat maitset – ja enne kui ma arugi sain, sõitis rong Oxford Circusest edasi.

Ma ei jäänud järgmises peatuses väljumise ja ühe peatusevahe võrra tagasi sõitmise tõttu õnneks küll hiljaks, jõudsin lihtsalt pisut hiljem kui tavaliselt. Ma olen alati ülivara tööl. Näitan nii oma pühendumust. Seda, kui tõsiselt ma töösse suhtun. Ehkki see pole mu elu sisu ja ma ei ürita sellega punkte teenida ... või noh, ehk õige natuke. Ma lihtsalt ei suuda tööle jõudmist ära oodata. Oh issand, see kõlab kohutavalt ülepingutatud pugemisena. Tegelikult pole asjalood üldse sellised. Ma armastan oma tööd avalike suhete klienditeeninduses. Ma töötan Londoni ühe parima PR-agentuuri juures. Ma küll ütlen, et armastan oma tööd, ja see käibki suurema osa kohta sellest. Ent kontoripoliitika ja edutamisega vangerdamine on üks neist asjust, mida mul ilmtingimata tarvis pole, ja palk võiks mitu korda parem olla. Aga see kõik pidi muutuma, tublisti hilinevad edutamine oli iga hetk käes. Siis hakkas pisut rohkem teenima ja saan endale lubada kolimist paika, kus elutoa seintel ei kasva viieteistkümnemeetri pikkused punkariharija meenutavad sinised hallitusseened.

Kui metrooäpardus kõrvale jätta, oli mul piisavalt aega, et osta koorekommi-brüleekreemimaitseline piimakohv, ja ma nägin alles sabas seistes sõnumit, mille oli saatnud mu ülemus Megan: ta küsis, kas saaksin tööle jõudes esimese asjana tema juurest läbi astuda.

Pistsin mobiiltelefoni naeratades kotti tagasi. Nüüd ei olnud enam aega, et temaga enne koosolekuruumi suundumist kohtuda. Just seal said kõik viiskümmend viis agentuuris töötavat inimest iga kahe nädala tagant reedeti üldkoosoleku tarvis kokku, et arutada toimunut ja kuulda ülevaateid firma uutest töövõitudest ja suuremaid uudiseid – mis puudutasid näiteks edutamist. Kujutasin üsna hästi ette, millest ta minuga rääkida tahtis. Olin seda päeva oodanud piisavalt kaua. Kaks nädalat tagasi, pärast hiilgavalt läbitud arenguvestlust, olin kandideerinud vanemkliendihalduri ametikohale ja olin võrdlemisi – ei, täiesti – kindel, et sellesse oli positiivselt suhtunud. Megan oli mõista andnud, et peagi on oodata häid uudiseid.

Ehkki oleksin tahtnud trepist üles kolmandale korrusele minnes ootusärevusest kepsu lüüa, hoidsin jalad kindlalt maas ja liikusin väärikalt ja professionaalselt, nappide sammudega, millest enamat ei võimaldanud mu kitsas figuuri järgiv must kleit, mida Connie järjepidevalt Hillary Clintoni matuseriituseks nimetas.

Võtsin istet ühel neist ergonomilistest toolidest, millega mu keha keeldus pikema jututa koostööd tegemast. Laimirohelised lainekujuliseks vormitud plastseljatoed pidanuks aitama õiges asendis istuda, kuid minu selg tegi üsna üheselt selgeks, et eelistab pigem vale asendit.

Silmitsesin aegamööda täituvasse ruumi sisenevaid inimesi, üritades seejuures mugavat asendit leida. Koosolekuruumis oli hiljuti remonti tehtud ja seda iseloomustas nüüd looduslähedane stiil, mille lahutamatuks osaks oli ka umbes kolmeruutmeetrine

taimesein. Kahtlustasin pidevalt, et see on pesapaigaks igat masti sitikatele ja satikatele. Väidetavalt oli see nii inspireeriv kui ka praktiline ja tootis lisaks loomingulisust ergutavat värsket hapnikku (kas halvaks läinud hapnik on ka olemas?). Ühtlasi oli ruumi paigutatud rahulikke ja sügavaid mõtteid soodustav väga *zen* väike kosk, ehkki mina olin avastanud, et solin tekitas hoopis pissihäda ja ma suutsin mõelda vaid vetsust.

Koosolekuruumi pretensioonikusest hoolimata nautisin seal ringi vaadates iga kord ümbrust. Ma olin sellega toime tulnud. Ma töötasin The Machin Agencys, ühes Londoni parimatest avalike suhete korraldamisega tegelevatest firmadest. Olin teel oma viie aasta plaani järgmisse etappi. See polnud sugugi paha Hemel Hempsteadist, väidetavalt Ühendkuningriigi kõige koledamast linnast pärit tüdrukuga kohta. Ja täna pidin ma astuma järgmise sammu.

Tegevdirektor istus oma kohale ja kaks sekundit hiljem lipsas Josh uksest sisse. Ta võttis viimasel hetkel istet esireas, olles minust möödudes mulle põgusa pilgu heitnud. Ma polnud talle kohta hoidnud ja ta ei oodanudki seda. Olime kokku leppinud, et tööl polnud kellelgi tarvis Josh Delaney ja Kate Sinclairi suhtest teada, eriti arvestades, et me töötasime samas, tarbijatega tegelevas osakonnas.

Meie tegevdirektoril Edil oli üksjagu teadaandeid ja mina istusin ja ootasin ärevusega.

„Ja lisaks tahaksin teada anda meie viimasest edutamisest.“

Ajasin end pisut enam sirgu ja sättisin jalad kenasti kõrvuti, püüdes manada näole tagasihoidlikku, kuid siiski oma väärtusest teadlikku ilmet. See hetk oli nüüd käes.

„Soovime kõik koos õnne Josh Delaneyle vanemkliendihalduri ametikohale edutamise puhul.“

„Kate.“ Tõstsin ülemuse järsku hääletooni kuuldes pilgu. Ta nägi välja täiuslik nagu ikka: lopsakad punakaspruunid juuksed kergelt lainesse seatud – naiselikult, sugugi mitte liiga plikalikult; seljas rätsepatööna valminud, figuuri maitsekalt, sugugi mitte väljakutsuvalt rõhutav kleit; kõrgetel kontstel pikk ja sihvakas, karm ja tegija. „Kas me saaksime rääkida?“

Noogutasin, kartes korraga, et mu hääel võib mind alt vedada. Olin märganud kaastundehelki ta silmis.

Astusin tema kannul ta kabinetti ja sulgesin ta märguande peale ukse, et siis ettevaatlikult istet võtta tumehallil, petlikult kutsuva välimusega retrostiilis diivanil.

„Ma tahtsin sinuga täna hommikul enne koosolekut rääkida. Harilikult oled sa varem kohal.“

Kehitasin õlgu. „Probleemid metrooga.“ Mul polnud mingit kavatsust mainida, et olin oma peatusest mööda sõitnud. Minuga selliseid asju ei juhtunud.

Ta põimis käed rinnale vaheliti ja kõndis kabinetis ringi. „Mul on kahju, et sa sellest niimoodi kuulma pidid. Ma tean, et sa tahtsid seda edutamist väga, aga ... kokkuvõttes leidis juhatus, et sellele kohale on vaja kogenumat inimest. Kedagi veidi tõsisemalt võetavat.“

Noogutasin. Olin nõus. Preili-alati-kõigega-nõus, minu ülemusel on alati õigus, muu selline jura. Tõsisemalt võetavat? Nagu ... mis mõttes?

„Ja,“ ta värvitud huuled kõverdusid justkui hukkamõistvalt, „sa oled veel noor.“

Ma olin täpselt sama vana nagu Josh. Ma sain aru, kuhu ta püüab välja jõuda.

„Nad tahtsid meest.“

Ta ei vastanud mulle kohe. Lugesin ta vaikimisest välja nõustumise.

„Neile avaldasid muljet Joshi nahahooldustoodete sarja puudutavad ideed. Ma arvan, et see panigi nad tema kasuks otsustama. Tal on loomingulisust ... ja sedasinast tõsiselt võetavust.“

Noogutasin taas ja tundsin end nagu mingi paganama rähn. Või loomingulisus. Persetki. Pigem minu mõtete esitamine enda omade pähe.

Sisimas ma lausa keesin. Olin masenduses. Koosoleku ajal olin suutnud muretult rüübata oma naeruväärselt peent ja kallist jooki, ise selle kuradima mögina ostmist kahetsedes. Kõige enam kahetsesin seda, et polnud harjutanud Oscari-väärilist sirgeselgse, õige raasuke pettunud kaotaja ilmet. Mind ajasid kõige rohkem närvi kaks asja: esiteks see, et Josh polnud poole sõnagagi oma edutamisele kandideerimist maininud, ja teiseks tema geniaalsed ideed uue nahahooldustoodete rakenduse tarvis, mis olid juhtumisi minu omad.

„Kate, me hindame sind väga kõrgelt ja ma olen üsna kindel, et paari kuu pärast saame asja uuesti üles võtta.“

Ajasin pea püsti ja noogutasin, kuid isegi tema pani tähele, kuidas mu huul pisut värises. Ehkki ilmselgelt polnud tal aimugi sellest, et alla, oma tapvalt kõrgete „mind edutatakse kohe-kohe“ mustade kingade poole vaadates keskendusin ma kujutluspildile, milles need ühe teatud kodaniku õrnamate kehaosadega kokku puute löid.

Ta ohkas ja soris laual paberites. „On üks asi, see tuli just teemaks. Ilmselt võiksid sellele pilgu peale visata. Me ei kavatsenud sellega tegelema hakata, aga ... ega sul midagi kaotada ka ole, kui peaksid proovida tahtma.“

Sissejuhatus polnud just kõige julgustavam, kuid parem ikka kui mitte midagi.

Kallutasin pea viltu ja teesklesin huvi, püüdes endiselt endas pulbitsevat pettumust varjata.

„Lars Wilder võttis ühendust.“

„Päriselt?“ Kortsutasin kulmu. Taani ettevõtja Lars Wilder oli kolm kuud tagasi kõik talle teenuseid pakkuda soovinud Londoni agentuurid tõmblema pannud nagu armunud fännid.

„Ta valis välja,“ Megan nimetas meie suurima rivaali nime, „aga neil tekkisid lahkavamused ja ta otsib endiselt sobivat reklaamikampaania ideed, mida kasutada oma uue Taani kaubamaja avamiseks. See oleks sinu jaoks suurepärane võimalus end tõestada.“

„Aga?“ küsisin ta kahtlusi tajudes.

„Ta tahab presentatsiooni juba ülehommeks.“

„Kahe päevaga?“ See pidi olema nali. Ainult ei olnud, Megan oli surmtõsine. Harilikult kulus selliste presentatsioonide kokkupanekuks nädalaid, käiku läksid kõikvõimalikud PowerPointi slaidid, peen kunstkäsitöö ja hullupööra turu-uuringuid.

„Ta lendab ülehomme lõuna paiku Taani tagasi ja tahab enne lendu läbi astuda. Pidin just talle helistama ja ütleva, et me ei saa kuidagi abiks olla, aga ...“

„Ma teen selle ära.“ Ma veel näitan sellele Josh Delaneyle ja ülemustele.

„Oled kindel?“

„Jah,“ ütlesin. Heakene küll, ma olin täiesti peast põrunud, aga vähemalt ei saanud keegi öelda, et ma ei üritanud.

„Mõistagi ei oota keegi, et sa selle kliendi saad, aga vähemalt ei pea me talle otse ära ütleva. Sa teenid tohutult plusspunkte, kui vähemalt proovid. See on üsna lootusetu asi, kuid me peame jätma mulje, et me üritasime.“

„Milline on lähteülesanne?“ küsisin end sirgu ajades. Kaotada polnud midagi, võit tähendas kõike.

Ta ulatas mulle üheainsa valge paberilehe. Ma ei uskunud oma silmi. Kus olid materjalid, mis meile harilikult esitati, lehekülgede kaupa keerulise šriftiga kirja pandud statistilisi andmeid ja pealkirju ja alapealkirju, mis keerlesid ümber eetika, väärtuste, turuinfo ja tegevjuhi pükste sisesääre pikkuse?

Hjem

Hygge olemuse toomine

Ühendkuningriiki Marylebone High Streetile

„Ongi kõik?“ Vahtisin uskumatust tundes lihtsaid ridu, mis kulgesid üle puhta valge paberi nagu jalajäljed lumes. See oligi minu suur võimalus. See pidi olema nali. Sama edukalt oleks võinud kellelegi küünekäärid pihku pista ja käskida tal Wembley staadioni muru FA Cupi finaaliks ette valmistada. Minu karjäär ja võimalus Josh Delaneyle näidata, et ma olin taas sadulas, sõltusid sellest?

2. PEATÜKK

„Connie,“ hüüdsin korterisse tormates ning kotti ja kingi kööki sööstes teele maha jättes. „Mul on abi vaja. Ja seegi võib meile ära kuluda.“

Ta kargas laua ja oma alalise vihikutevirna tagant püsti, silmitledes mu käes olevat *prosecco* pudelit.

Meie korter oli olnud õnnelik leid, mille valikul olime lähtunud vaid selle taskukohasusest. Kööginurgaga elutoa põrandat kattis seda tüüpi tööstuslik vaipkate, mis on nii õhuke, et iga naelapea põrandalaudades on selle alt tunda, ja kogu elamine oli napilt sisustatud üksikute mööblitükkidega, mis ei jätnud toast täiesti lagedat muljet, kuid ega palju puudu olnud ka. Toa tõmbenumbriks oli DVD-mängijaga ühendatud suur lameekraaniga teler, mis oli ühtlasi meie peamine meelelahutusallikas, sest meil olid näpud pidevalt põhjas ja suurem osa õhtuid möödus pudeli veini seltsis sooja saamiseks tekki mässituna romantilisi komöödiad vaadates.

Küte sõltus katlast, mida võis kirjeldada kui tööpõlgurit. Maja-peremees ei paistnud selle korda tegemisest eriti huvitatud olevat ja me ei jaksanud enam olukorra üle kurta.

„Oooo, *prosecco*. Ja veel head marki. Kui ma ei eksi, siis maksab see Co-opi poes kuus üheksakümmend viis.“ Connie silmad löid särama nagu ikka, kui mängus oli alkohol.

„Ei, Marks and Sparks, Victoria jaam. Üheksa üheksakümmend viis. Ma ostsin selle eile, kui ma *arvasin*, et mind edutatakse.“

„Oh kurat. Miks nad seda siis ei teinud? Mis juhtus?“

„Sitapea Josh Delaney juhtus.“

„Mida ta tegi?“ Connie ei olnud Joshiga kohtunud, kuna mehele meeldis rohkem see, kui mina tema juures käisin.

„Pigem tuleks küsida, mida ta ei teinud? Varastas minu edutamise. Ja tead, mida ta veel tegi?“ Mu hääl saavutas kõrguse, mida kooripoisid kadestanuks. „Varastas minu idee ja esitas selle enda oma pähe.“

„Kas sa ei saanud sellest kellelegi rääkida?“

„Ega ei. Olnuks pisut raske meie tegevdirektorile selgitada, et ma jagasin pärast seksi brändi strateegiat ja uue rakenduse ideed.“

Connie tõstis käe. „Tibu, su teaduslik terminoloogia võtab mul silme eest pimedaks, ja päriselt ka, kui sa voodis sellistest asjadest räägid, siis peaksid rohkem väljas käima.“

„Sa oleksid sellest aru saamiseks pidanud ise kohal olema.“

„Mul on hea meel, et ma siiski polnud.“ Ta surus klaasi vastu põske. „Mida ta ise ütles?“

Sulgesin silmad ja raputasin pead.

Ta jonnakad sõnumid olid saabumast lakanud alles siis, kui ma lõpuks nõustusin temaga trepil kohtuma. Mitte keegi meie firmast ei käinud kunagi trepist.

Vähemalt jätkus tal viisakust vabandada.

„Kuule, Kate, ma saan aru, et sa oled pettunud. Aga ma pean seda sulle natuke seletama. Ma mainisin seda rakenduse asja niisama, möödamindes. Ma ei püüdnud seda kellelegi välja pakkuda ja pole kunagi öelnud, et see on minu mõte. Ma tahtsin neile öelda, et selle peale tulid sina, aga nemad olid sellest juba kinni haaranud ja asjale käigu andnud.“

„Aga sa oleksid võinud mulle mainida, et sa kavatsesid edutamist taotleda. Miks sa sellest ei rääkinud?“

„Alguses see mind ei huvitanud. Aga siis ... noh, inimene saab kolmekümneseks ja hakkab tuleviku peale mõtlema. Sinul pole häda midagi, aga minust saab ühel päeval leivateenija. Mul on edutamist vaja.“

„Kuidas palun?“ Kordasin ta sõnu nii salvava tooniga, kui mu absoluutne hämming seda teha laskis. „Sinust saab ühel päeval leivateenija?“

Surusin käed uskmatus tundes vastu põski. See ei saanud päriselt toimuda.

„Kate, sina abiellud ühel päeval, saad lapsed. Sul ei ole sissetulekut tarvis.“

„Ma ... ma ...“ Kokutamine oli ainus mulle jõukohane tegevus.

„No kuule. Issi ulatab abikäe, kui sa oled karjääritudruku mängimisega ühele poole saanud.“

„Päriselt või?“ Vahtisin ta kenasse näkku ja märkasin korraga pehmet lõuga, tekkivat lotti, taanduvat juuksepiiri varjavat sorgus koolipoisisoengut ja pehmet kõhukest peitvat hea lõikega ülikonda. „See, kes väitis, et neandertallased nelikümmend tuhat aastat tagasi välja surid, pani küll julmalt mööda.“

Rüüpasin oma lugu kibestunult lõpetades sõõmu *prosecco*’t ja kergitasin Connie poole toostiks klaasi.

Tema hirnus ja hirskas, *prosecco* mõlemast ninasõõrmest purskumas, mis omakorda ka minu naerma ajas.

„Sa teed vist nalja.“

Connie oli sisuliselt pereliige, kes oli kogu mu elu kaks maja edasi elanud. Meie emad tutvusid perekoolis ja kui me mõlemad Londonisse kolisime, ei tulnud koos kellegi teisega elamine korragi jutukski. Me oleme koos paljutki läbi elanud. Tema ema jooksis minema piimamehega, uskuge või mitte, ja minu oma ta elu hetkega kustutanud aneurüsmiga. Ühel hetkel oli ta elus,

järgmisel läinud, jättes meie perekonda suure augu, mida polnud tegelikult keegi lappida suutnud.

Raputasin pead, ise samal ajal huulde hammustades ja kaasa itsitades.

„Parem ütle oma papsile, et ta oma Rollsi läikima lööma asuks.“

Vangutasin pead ja meie naer vaibus.

„Anna andeks, Kate, aga on see Josh alles tolgu.“ Connie teadis, et ma aitasin isal kodulaenumakseid tasuda.

„Vala juurde,“ sirutas ta klaasiga käe välja. „Niisiis, sa jätsid selle armetu lontruse maha?“

„Otse loomulikult.“

„Suurepärane, mu tüdruk. Ja siis võtsid tal munad maha?“

„Pagan, ma teadsin, et miski läks meelest.“

Lõime taas klaase kokku. Connie toetas lõua käele ja me mõlemad jäime mõtlikult vakka. Ma viskasin Joshi reetmise üle nalja, kuid see oli siiski valus. Me polnud kuigi kaua käinud, kuid ma olin vahelduse mõttes paarisuhet nautinud. London võis üksiku inimese jaoks üksildane paik olla. Võimalus midagi kellegagi koos teha oli tore. Me mõlemad rügasime mehemoodi tööd, mistõttu meie suhe oligi nii hästi toiminud. Meil oli nii palju ühist.

„Kate, kas asi on seda väärt?“ Connie hääletoon oli leebunud.

Neelatasin. Tõsised jutud ei olnud Connie ja minu teema.

„Mis on mida väärt?“ küsisin *prosecco*-pära kurku kallates ja tundes, kuidas mu õlad pingesse tõmbusid.

„Tead küll. See sinu töö. Sa viimasel ajal muud peale töö ei teegi. Isegi Josh oli tööga seotud. Sa peaksid vahepeal meelt lahutama.“

„Meelelahutusest mul puudust ei tule.“ Krimpsutasin nägu. „Tegelikult on mul just üks pidu tulemas. Ehkki ma pidin sinna minema Joshiga. Kas ma tohin su sinist kleiti laenata?“

„Aga muidugi. Kuhu sa lähed?“

„Ee ... see on ... väga pidulik värk.“

Connie ägas. „Jälle tööasjad, eks ole?“

„See on meie sektori auhindade jagamine. Parimad ajalehe-reklaamid. Aga see on tore üritus ja ma armastan oma tööd.“

„No kas pole tore. Või siis mitte.“ Ta pani klaasi käest ja lükkas vihikud kõrvale. „Päriselt, Kate, ma olen mures. Sa sõtkud nagu orav rattas. Jooksed, jooksed, jooksed ja teed aeg-ajalt kõrvalepõike, et mõnd pähklit napsata, kuid siis topid selle ka pärastiseks põske. Ma tean, et ma ise rügan ka kõvasti tööd, aga mul on vähemalt koolivaheajad, mil lõõgastuda. Millal sina enda jaoks aega võtad? Kui mina nädalavahetustel koju lähen, siis näeb mu isa minu pärast vaeva. Kui sina koju lähed, kraamid sa oma isa maja, koristad tema ja vendade järelt. Ja tassid köögikapid varusid täis. Tead, sa ei saa oma ema lõputult asendada. Nad peavad lõpuks ise pingutama hakkama.“

„Ma muretsen nende pärast. Ma muretsen, et isa äkki ei söö korralikult.“

„Ja sa arvad, et sinu tegutsemisest on abi?“

Päris kindlasti aitas see leevendada minu süütunnet nende kolme iseenese hooleks jätmise pärast.

„Nad on pereliikmed, ma pean neid aitama. Mina teenin neist palju rohkem.“

„Ma tean, aga vaatame olukorrale näkku. John võiks ennast omati kord kokku võtta. Kui palju tal juba töökohti on olnud? Ta annab alati ise lahkumisavalduse, hetk enne, kui ta lahti lastaks, sest ta on viimane laiskvorst. Brandon, no tema,“ Connie suule kerkis mu noorimat venda mainides õhkõrn naeratusvine, „on omamoodi tegelane. Aga ta pole loll. See Tardise mudel oli imeiline. Oh seda totut.“

Mu vend on ulmefänn ja armastab vabal ajal meisterdada elu-suuruses mudeleid oma lemmikfilmidest ja teleseriaalidest pärit objektidest.

Connie toksis küüntega vastu klaasi ja ajas end sirgu. „Kui ta lõpetaks selle kuradima FIFA mängimise, saaks ta endale palju parema töökohta. Ta ei tohiks piirduda mingi näruse poole kohaga autolammutustöökojas. Ja su isa ei ole nii kasutu, nagu talle näidata meeldib.“ Ta suu sulgus ja tõmbus kindlaks kriipsuks, nagu ei kavatseks ta kogu selles asjas midagi enamat öelda.

Tuppa ähvardas laskuda ebamugav vaikus. Connie oli mulle väga kallis ja päris kindlasti mõistis ta mind mu pere meestest paremini, aga nende kritiseerimine oli minu, mitte tema õigus.

„Sa ütlesid, et vajad mu abi, niisiis, mida sa tahtsid? Kui tegemist pole väga terava noaga relvastatult selle näraka Delaney jälje ülesvõtmisega, mis vahelejäämise korral ilmselt mu direktorile meeldida ei pruugi.“

„Ühte su raamatut. Seda küünaldest.“

„„Hygge kunst““

„Mis asja?“ naersin. „Ega sa ometi oksele hakka?“

„Ei, sa totu.“ Ta muigas ja meie vahel oli kõik taas normaalne. „See on taanikeelne sõna,“ ütles ta seda taas korrates. See kõlas nagu „hüüge“ ja tekitas endiselt tunde, nagu palvetaks ta suure valge kempsupotijumala poole. „Kirjutatakse h-y-g-g-e.“

„Ah nii seda siis hääldataksegi? Ma just mõtlesin, kuidas see kõlada võiks. Mis värk see siis on? Sisekujundus Taani moodi?“

Ta pöördus kohkunud ilmel minu poole. „Eiii, see on midagi palju enamat. See on suhtumine. Elulaad.“ Ta tuhnis suures ratas-tega poekotis, mis paistis kogu aeg ta jalge ees olevat. Õpetajatöö näis nõudvat tohutu kraamikuha kõrkjale kaasa tassimist. „Selle on kirjutanud mingi kuum Taani kutt, kes on Viggo Mortenseni sugulane ja juhhib õnneinstituuti või mingit sarnast asutust.“

Muutusin Viggo nime kuuldes silmapilk erksamaks. Me mõlemad olime pärast tema nägemist „Sõrmuste isandas“ tõsiselt sisse võetud olnud.

„Ma olen selle kohta palju lugenud. Kas sa teadsid, et Taani on maailma kõige õnnelikum riik?“

„Lugesin täna hommikul metroos selle kohta artiklit, kuid pole selles päris kindel. Vähemalt nende Skandinaavia põnevike kohaselt, mida mina näinud olen, paistab seal olevat üsna kõrge suremus, palju kinnisideedega naisuurijaid ja lisaks lakkamatu vihasadu. Ei kõla küll eriti õnnelikult.“

„Ei, päriselt. See kõik taandub väikeste asjade abil elu paremaks tegemisele.“ Ta innukas ilme ei lubanud mul edasi nõökida. „Seepärast ka need küünlad.“ Ta osutas kolmele kaminasimsil seisvale küünlale ja tegi grimassi. „Need peaksid olemise õdusamaks muutma.“

„Kahjuks pole seda juhtunud.“

„Ma tean. Hallitus seintel ei tee ka muidugi midagi paremaks.“

„Me peaksime veel kord majaperemehega rääkima. Ehkki pärast seda kaost, mis valitseb mu isa majas, on mu ootused viimasel ajal üsna madalad.“ Nühkisin silmi, mille all olid sinised varjud. Tal oli oravaratta osas õigus. Päevas lihtsalt nappis tunde. „Mul oleks vaja kiirkursust selle *hy*... kuidas seda hääldatigi? Ma pean ülehommese esitluse tegema. Kas ma tohin su raamatut laenata?“